

Спецвипуск

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ДУМАЄМО · БОРЕМОСЯ · ЖИВЕМО

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 5 вересня 1985 року

№ 107 (3614).

Ціна 2 коп.

АНОНС

Коли ти прокидаєшся вранці, коли виходиш з дому і простеєш мирним, сповненим ділового гамору й шуму містом або тихим, задивленим у ранню осінню поля селом, — чи ж думаєш ти, молодий сучаснику, про те, що всього цього у тебе могло не бути? Радісне розмаїття, стонолітнє багатство світу ти сприймаєш як данність, як щось неперепутне. Так воно й має бути. І все ж...

Є ще у світі ракети, націлені на мирний день кожного з нас. Є ще за океаном ділини й політикани, які виношують маячні плани «зоряних» воєн. Є ще в світі сили, які хотіли б зашкодити зближенню народів на основі взаємовигідного співробітництва, на основі рівноправ'я...

Ми — молодь Країни Рад, оплоту миру в усьому світі. Разом з усім радянським народом ми, молоді робітники й колгоспники, льотчики й шахтарі, науковці і студенти — в рядах борців за мир, за розрядку міжнародної напруженості. В цьому вбачаємо свій інтернаціональний обов'язок. Ми, молоді, підтримуємо мирні ініціативи Радянського уряду, виступаємо за дальше згуртування усіх миролюбних сил у боротьбі проти небезпечних планів мілітаристів. Справі миру служать і наші трудові здобутки.

...Минуле літо було багатим на події і на здобутки сил миру. Чимало зроблено для дальшого зміцнення економіки Радянської держави, для її дальшого руху вперед по шляху інтенсифікації. Навряд чи знайдеться в усій нашій області хоч один спілчанин, який не зробив би особистого вкладу в Радянський фонд миру. Та, певно, найпам'ятнішою подією нинішнього літа став XII Всесвітній фестиваль молоді і студентів у Москві, на якому побували й представники Кіровоградщини. Ще довго ми з вдячністю й хвилюванням згадуватимемо про нього. В сьогоднішньому номері, присвяченому боротьбі молоді планети за мир, ви теж зможете прочитати спогади учасників та гостей фестивалю.

Війна не повинна загрожувати людству — до такої спільної думки дійшла на Московському Форумі молодь світу. Думна ця близька й зрозуміла ножицею з нас. Ні! — війні. Тісніше згуртуймо ряди борців антиімперіалістичного фронту! Врятуймо нашу планету од ядерної загрози! Щоб кожен з нас міг бути певним за світле своїх майбутніх ранків, за ранки своїх дітей і внуків, які ще прийдуть у світ. Щоб атом служив мирним ділам і звершенням, які ще більше прикрасять нашу планету, які зроблять її ще натужнішою й багатшою. А людей на ній — щасливішими.

— **В**ОЛОДЮ, а пам'ятаєш наші розмови про життя, про плани на майбутнє — ти тоді ще зізнався, що, повернувшись із Москви, хочеш одружитися?

Ми сидимо у невеликій, але затишній, гарно обставленій квартирі мого давнього знайомого бобринчанина Володимира Розмириці. Не бачилися п'ять років. Розмови, розмови... Як і тоді, у 80-му, Володя працює зварювальником в райсільгосптехніці, де був донедавна і секретарем комсомольської організації. Нині він, молодий комуніст — член бюро райкому комсомолу, очолює цехову спільноту організації. Спортсмен... А що стосується мого запитання, то він таки й одружився тоді, в 1980 році. Людмила, дружина, працює нині кухарем в Бобринецькому комбінаті громадського харчування. У них двоє дітей — Миколці скоро виповниться 4 роки, а молодшій Ганнусі — півтора.

...Буквально за кілька днів по тому, гортаючи тижневик «Аргументы и факты», я натрапив на статтю «Злі духи» японської сім'ї. Посилаючись на дані японської газети «Асахата», її автор розповів про типовий бюджет звичайної робітничої сім'ї з 4-х чоловік. Мимоволі почав порівнювати. І ось, що вийшло. Заплативши різні податки й внески (в тому числі й на соціальне страхування), глава середньої японської сім'ї має у своєму розпорядженні 231 тисячу ієн. З них 60 тисяч йде на квартплату, 20 тисяч — на газ, електро- й водопостачання. На найскромніше харчування треба потратити щонайменше 150 тисяч. Залишається одна тисяча. Японцесі ж треба ще заплатити 30 тисяч за навчання двох дітей, виділити дешицу на оплату побутових послуг, купівлю необхідних товарів. А раптом хто в сім'ї захворіє?

Мого бобринецького знайомого у колективі знають як громадського активіста, неодмінного учасника всіх колективних заходів. Та, разом з тим, він дбає і про те, аби сім'я жила заможненько. Для цього в молодого робітника, порівняно з середнім японцем, є куди ширші можливості. Досить сказати, що з місячного бюджету сім'ї (330 карбованців) на квартплату, дитсадок, освітлення, водопостачання, газ йде в середньому 75

карбованців, на харчування 60—70 карбованців. Сім'ї Розмириць нічого не треба буде платити за навчання дітей, за медичне обслуговування. До цього ще додамо, що Володимир, відмінно граюючи на виробництві, одержує премії. Державна допомога Людмилі — дородові та післяродові виплати — лише при народженні Ганнусі склали 739 карбованців... А не так давно Володимира як ударника комуністичної праці нагородили туристською путівкою до Народної Республіки Болгарії вартістю 600 карбованців...

ЗУСТРІЧ

ЧЕРЕЗ П'ЯТЬ РОКІВ

ПРАЦЮЮЧИ дружно, розумно плануючи свої витрати, молода сім'я без сторонньої допомоги лише за п'ять років зуміла придбати собі в квартиру сучасну обстановку, кольоровий телевізор, стереоапаратуру: буквально місяць тому біля двоповерхового будинку, де в одній з квартир мешкають Розмириці, зупинився оранжевий «Москвич» — нова власність молодих господарів. І ще одну можливість «вираховувати» Володимир з Людмилою — збудувати собі простору трикімнатну кооперативну квартиру. Нині вони стоять в черзі на неї, збирають гроші на перший внесок.

Того дня з Людмилою Розмирицею, дружиною Володи, я розмовляв вперше. Молода жінка багато розповідала про своє життя, про завантаженість домашньою роботою. Та все ж, підсумувала вона, це не причина, аби не цікавитися музикою, літературою, кіно. Сім'я накладає на людину неабиякі обов'язки, але при бажанні можна завжди знайти час і для задоволення духовних потреб.

Тут доречно буде нагадати, що наша соціалістична держава постійно дбає про збільшення допомоги матерям і охорону материнства. Про державні виплати на дітей сім'ї Роз-

мириць ми вже згадували. А до цього ще додамо, що рік після народження дитини молода мати має право на річну оплачувану відпустку по догляду за нею. При бажанні ця відпустка може бути продовжена ще на півроку без перерви робочого стажу...

Звернімося до фактів життя жінок країн капіталізму. За даними американського публіциста М. Менделя, близько 40 процентів американських роботодавців самі вирішу-

Мені зараз чітко уявляються ті події п'ятирічної давності. Та воно й зрозуміло: ми зустрілися й познайомилися в Москві, на Олімпіаді-80. Ті дні не могли не залишити незгладимого сліду

в пам'яті. Ми подружилися. Всюди бували разом. Пам'ятаю, навіть під час забігу на «Олімпійську милю» прийшли до фінішу майже одночасно — він другим, а я третім...

ють, коли жінці припинити роботу за вагітністю, і коли повернутися на роботу після родів. В багатьох капіталістичних

країнах жінки, побоюючись звільнення й втрати заробітку, «добровільно» відмовляються від відпустки у зв'язку з народженням дитини. Системою охорони материнства у «вільному світі» не охоплено багато категорій жінок (ті, хто працює неповний тиждень, сільські працівниці...). Багато жінок у країнах капіталу не мають можливості після народження дитини повернутися на попереднє місце роботи. Не одержують вони й допомоги по догляду за хворою дитиною.

...Коли Володимир з Людмилою показували мені свої квартиру, спортивні нагороди глави сімейства, сімейні реліквії й фотографії, я звернув увагу на їхню бібліотеку. Марк Твен, Іван Франко, Ванда Василевська, Оксана Іваненко, Фенімор Купер, Джен Лондон... Простягнув руку до полиці і взяв на вздогад акуратно обгорнутий том... «Кобзар» Шевченка. «І мене в сім'ї великій, сім'ї вольній новій...»

І справді, подумав, великою дружною сім'єю живе наш народ-трудівник, народ творець у своїй державі. А складається наша велика сім'я із таких ось малих. В їх, як у дзеркалі мільйонів, разів відбиваються й повторюються всі ті процеси, які відбуваються в суспільстві: зростання його добробуту, його духовної сили, зміцнення його економіки тісно пов'язані з розвитком кожної радянської сім'ї.

П. СЕЛЕЦЬКИЙ.

М. Бобринець.

Безробіття продовжує залишатися головним соціальним бичем західноєвропейського економічного співтовариства. Армія «зайвих людей» у країнах «Спільного ринку» постійно зростає, нараховуючи мільйони трудящих.

Діаграма агентства АДН (НДР), складена на основі офіційних даних, показує середній рівень безробітності в державах ЄЕС у 80-ті роки. Нинішнього року кількість безробітних, які щомісяця реєструються на біржах праці, продовжують коливатися довкола цифри 12 мільйонів.

Фотохроніка ТАРС.

Н ІЩО не вічувало біди. Липовий, прийшовши з роботи, порався по господарству. Заклопотаний Валентин Григорович не одразу й почув дитинчий голос. Задихавшись від швидкого бігу, Сергійко Сухощев говорив уривчасто:

— Міна... викопали... у нас.

Валентин Григорович різко випрямився — здавалося, ніби од несподіванки заклопотало біла серця. Це ж треба! Більше сорока років минуло, як село від фашистів визволили, а війна час од часу, візьме та й нагадає про себе... Ось як зараз. Що ж, треба поспішати йому, голові винонному сільради, на місце події.

У Захарівці, перш за все завдяки роз'яснювальній роботі військового керівника місцевої десятирочки О. В. Кузьменка, знають, як слід поводитися з вибуховими предметами. Постійні бесіди з школярами, перегляд фільмів, виготовлення стендів зробили свою добру справу.

А ось таке вже було і минулого року. Літні дощі вимили з ґрунту снаряд. Його побачили Сергій Шамрай і Валентин Почесенко. Одразу ж покликали голову виконкому (до нього найчастіше звертаються у подібних випадках), і незабаром сапери знешкодили фашистський «дарунок».

Як же буде цього разу? ...На городі, куди Сергійко привів Валентина Григоровича, лежала мінометна міна. Хижо визирала вже заржавілими крильцями, погрожувала смертю. За нею виднілася ще одна...

Липовому стало раптом страшно. Він дивився і не міг повірити очам. На грядці, де сорок років ця сім'я садила городину, де щовесни працювали важкі трактори — і отакий «урожай»...

Та особливо роздумува-

І ВІДЛУНЮЄ В СЕРЦІ

ти не було часу. Навкруги вже збиралися цікаві. Липовий розпорядився виставити фішки, призначив чергових і побіг у сільраду дзвонити в райвійськомат та у відділ внутрішніх справ.

Це вже пізніше, коли все закінчиться, старожилі розкажуть йому, що не

себе ще раз, і війнуло в душу вселенським холодом. І на мить уявив, скільки отих чужих «Першін-гів», далеко страшніших за знайдені міни, день і ніч вагаться на наш мирний день, на щастя наших дітей. І загрозив їм смерть — можливо, ще страшніша, ніж тоді, коли тринадцятирічний Сергійко, який знав про війну тільки з

гатьох малюнків почали забирати по домівках.

Рух автотранспорту по маршруту, визначеному для перевезення мін, було припинено. Всі шляхи перекрито. Людей відведено якнайдалі.

Тепер потрібна була вантажна автомашинка з

Як і всі радянські люди, водій колгоспу імені Пархоменка Новоукраїнського району Олександр Титовський хоче, щоб на землі був мир. Недавно він, разом з усіма шоферами автотресту, господарства, перерахував до Радянського фонду миру свою денну заробітну плату.

На знімку: О. ТИТОВСЬКИЙ за кермом автомашини.

Фото О. МІРОШНИЧЕНКА.

місці, де виявлено міни, у війну був погріб, який, мабуть, використали як склад...

Вже стемніло, коли до Захарівки приїхали працівники міліції... Село засипало. А Валентин Григорович не спав. Було тривожно на душі — до болю. Він думав про дітей — не лише про своїх, не лише про сільських — ціла планета поставала йому перед очима. І ноги ніби самі, мимоволі привели його до того обеліска неподалік сільради...

ІСТОРИЧНА ДОВІДКА: В період Великої Вітчизняної війни 253 захарівчан перебувало в лавах Радянської Армії, близько 200 з них удостоєні урядових нагород, 157 віддали життя за Батьківщину. При визволенні сіл на території Захарівської сільради загинули 64 радянських воїни.

У війни — жорстокі закони, думав голова. Ось і зараз: нагадала вона про

нижню кінофільмів, побачив у щойно виритій ямі (саме сажу картоплю) хвостату міну...

РАЙОННИЙ військовий комісар В. Г. Стьожка вислав у Захарівку А. І. Хабарова, а сам дзвонив до Кіровограда. Незабаром підричники сповістили: вирушають до села.

Майор Хабаров уже зник, що в будь-яку хвилину дня і ночі може пролунає телефонний дзвінок, і тривога знову оселиться в його серці. Триго за тих, хто в цей час може зробити один необачний фатальний крок. А тому від його зібраності залежить дуже багато.

Коли майор проходив сільською вулицею. Йому впало в око, що майже напроти двору, де жив Сергійко Сухощев, — дитячий садок. Тому найперше він розпорядився: «Зараз же, негайно, вивести дітей у безпечне місце!».

Діти йшли неспокійною вервечкою, здивовано поглядали на стурбовані обличчя вихователів і нянь, які вели їх до клубу, на людей у військовому, котрі раз по раз брали їх на руки й несли. Звістка облетіла вже все село, і ба-

піском і людиною, яка б сіла у ній за кермо.

З характеристики шофера колгоспу імені Пархоменка О. В. Титовського:

Титовський Олександр Володимирович, 1960 року народження. Українець. Член ВЛКСМ. Одружений. Навчався в Захарівській середній школі. Закінчив професійно-технічне училище в Кіровограді. Після звільнення в запас із лав Радянської Армії (служив у повітряно-десантних військах) працює шофером.

Пізніше у розмові зі мною Олександр сказав про це:

— А кого б я міг послати на своїй машині? Та й яби не я, то таний же, як я, наражався б на небезпечу.

Я дивилася на його відкриті, привітні очі, і думала: «Ось такі хлопці, прості і звичайні, дійшли в сорок п'ятому до Берліна і нині, якщо тільки виникне в тому потреба, грудьми своїми захистять Вітчизну. Таними ось і сильна наша країна. Вони не звикли перекладати свою ношу на плечі інших...».

З АДОВГО до нашої зустрічі, того весняного

ГОВОРИМО ВІДВЕРТО І ПРИНЦИПОВО

Дорогий наш читачу!

Скоро виповниться рік, відколи ти вперше взяв до рук наш спецвипуск «Думаємо, боремося, живемо». Звідтоді він приходив до тебе шокварталу. Журналісти редакції, готуючи матеріали спецвипуску, дбали про те, аби вони були цікавими й різноманітними тематично та жанрово. Певно, тобі запам'яталися такі рубрики спецвипуску з контрпропаганди, як «Обов'язок», «Ми — інтернаціоналісти», «Вільний світ» крупним планом, «Прошу слова», «Фестивальна орбіта», «Радянський Союз очима зарубіжних гостей», «Про нас за рубіжем», «Твоя життєва позиція»... Можливо, у тебе з'явилося бажання взяти участь в розмові на ту чи іншу тему, або, скажімо, деякі публікації видалися тобі недосить владними і ти хотів би поділитися своїми думками із приводу їх... У цьому тобі допоможе сьогоднішня наша анкета «Говоримо відверто й принципово».

1. З усіх матеріалів, які з'явилися в усіх чотирьох спецвипусках, тобі найбільше сподобався _____

тому що в ньому _____

2. У публікаціях про перебування молодих кіровоградців за рубіжем, про їхні зустрічі із зарубіжним ровесником, тобі хотілося б більше дізнатися про _____

3. Яку б адресу ти запропонував журналістові для написання матеріалу про радянський спосіб життя, про соціально значущу діяльність молодих? _____

4. У рубриці «Твоя життєва позиція» ми не лише надавали слово людям, які в ідеологічному протистоянні двох систем міцно стоять на комуністичних позиціях, але й розповідали про тих, хто збився зі шляху, втратив політичну пильність. Що ти думаєш про таких? _____

5. Нині, у час загострення ідеологічної боротьби, особливого значення набуває твоє вміння розбиратися у явищах культури. Що ти знаєш про діяльність імперіалістичних «диверсантів од культури»? З якими критеріями підходиш до оцінки явищ культурного життя, зокрема, у себе в місті, селі? Які культурні цінності вважаєш найдорожчими? _____

6. Що тебе не влаштовує у матеріалах спецвипуску «Думаємо, боремося, живемо»? Які ти маєш пропозиції стосовно тематики і спрямованості цих матеріалів? _____

При бажанні вкажи своє прізвище, ім'я та по батькові _____, вік _____, професію _____, місце проживання _____

Якщо у тебе з'явилися запитання до авторів спецвипуску «Думаємо, боремося, живемо», напиши їх на окремому аркуші і надішли разом із вирізаною із газети й заповненою анкетой за такою адресою:

316050, МСП, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36, редакція «Молодого комуняра».

Пам'ятай: журналісти обласної молодіжної газети з нетерпінням чекають на твої побажання, зауваження, пропозиції.

ЦИФРИ І ФАКТИ

АНГЛІЯ. Кожен день перебування біля владі уряду консерваторів, говориться в брошурі лейбористської партії, несе з собою збільшення армії безробітних на 1000 чоловік, ліквідацію 30 компаній, вивіз британськими корпораціями за кордон 25 млн. фунтів стерлінгів.

Зараз у країні бракує 517 тисяч квартир, 1,25 млн. житлових будинків не відповідають санітарним нормам. З млн. будин-

ків потребують капітального ремонту. За час перебування тої біля владі ціна на продукти харчування, предмет першої необхідності і послуги підскочили в середньому на 68 процентів, на 89 процентів, газу — на 130 процентів.

СРСР. 40 млн. чоловік поліпшили свої житлові умови за чотири роки нинішньої п'ятиріччя. Тільки торік побудовано 2 млн.

нових благоустроєних квартир.

ІЗРАЇЛЬ. Про нечуване досі підвищення цін оголошено в Тель-Авіві. Намагаючись загнати майже 500-процентну інфляцію, уряд затвердив надзвичайні заходи «оздоровлення» економіки. Одночасно з девальвацією ізраїльського шекеля на 20 процентів вони передбачають підвищення на 60—75 процентів ціни практично на всі основні види продуктів харчування, товарів першої необхідності.

УНР. За останні 40 років реальні доходи населення Угорщини зросли майже в 4 рази, мовиться в статистичному довіднику «Угорщина в цифрах». Об'єм промислового виробництва цієї країни збільшився в 15 разів.

АФРИКА. За даними Всесвітнього банку реконструкції і розвитку, 200 млн. африканців, тобто близько 40 процентів населення цього континенту, споживають в день менше калорій, ніж за думкою спеціалістів ООН, необхідно для повноцінного існування.

Галина Шалапко, перший секретар Вільшанського райкому ЛКСМ України, побувала на фестивалі в Москві у складі туристичної групи кировоградців. Всі свої враження од побаченого й почутого записувала. Сьогодні ми публікуємо витримки з фестивального щоденника Галини. Спробуймо ж глянути її очима на події тих незабутніх днів.

23 липня. 19 годин 30 хвилин. Поїзд «Знам'янка — Москва».

За одну—дві години учасники туристичної групи встигли познайомитись. У вагоні лунає дружний сміх, жарти, пісні.

Всіх об'єднує гарний настрій, передчуття великої події, якої з нетерпінням чекали давно, до якої готувалися заздалегідь. Бачу, як швидко знайшли спільну мову Надія Волкобрунь і Олена Завгородня. Їм є про що говорити, адже обидві працюють доярками. Надія — у Маловисітському районі, Олена — у Вільшанському. Перша з них — депутат обласної Ради народних депутатів, минулого року подолала п'ятитисячний рубіж по надоях. Часу у дівчат вистачає, отож наговоряться досхочу... Своя тема розмови і в шофера райспільгосптехніки із Добровеличківки Олександра Шурдука та механізатора з Устинівського району Олександра Зборошенка. Зараз у розпалі жнива, тож обох хвилює думка: як там буде без них? Інструктор Новоукраїнського райкому комсомолу Віктор Мороз заспокоює хлопців — товаришів, мовляв, справляться й без вас, а от ви відлячуйте їм своїми розповідями про XII Всесвітній...

24 липня. 15 годин 30 хвилин. Київський вокзал столиці.

Здрастуй, Москва! Здрастуй, красуне! Скрізь, куди не кинь оком, яскраві транспаранти, лозунги, фестивалні ромашки. Туристську групу зустрічає перший секретар обласного комітету комсомолу І. О. Шевченко, який прибув у столицю у складі політичної делегації кількох інших міст.

Після розмови в готелі ознайомились із фести-

вальною програмою. Скільки цікавого чекає на нас!

25 липня. 9 година ранку. Мавзолей В. І. Леніна.

З трепетом, глибоко схвилювані, йдемо на зустріч із вождем. Йдемо мовчки, в колоні — ні звуку. Кожен помисли свої звіріє з ідлі-чем.

14.30. Панорама «Бородинська битва». До глибини душі вражені стійкістю й мужністю російського народу. Народу-волелюбця.

26 липня. 11 годин. Музей Миколи Островського. Віч-на-віч зустрілися із полум'яною пам'яттю про нескореного Павку. Дехто навіть змахнув непрошену сльозу — настільки емоційною була розповідь екскурсовода.

16.00. Лужники.

Прибули на генеральну репетицію урочистого відкриття XII Всесвітнього

фестивалю молоді і студентів, а тут — дощ. Рясний, мов із відра. Година, друга, третя... Не встигає. Репетицію відміння, але настрої все одно чудові.

27 липня. Зранку — екскурсія по столиці. 16.00 — відкриття свята.

Видовище настільки яскраве, що описати надзвичайно важко. В ті хвилини серця наповнювала гордість за Країну Рад, бурхлива радість за те, що ти — громадянин СРСР, країни, яка є оплотом миру на всій земній кулі.

28 липня. 11.00. Московський державний університет імені Ломоносова.

Масовий мітинг, присвячений 40-річчю Великої Перемоги над німецько-фашистськими загарбниками та японськими мілітаристами. Тисячі юнаків та дівчат. Тисячі голосів скандують слово «Мир!» на різних мовах. На вітрі полощуться транспаранти із написами: «Ні! — ядерній зброї і в космосі, і на Землі!», «Не допустимо нової війни!», «Солідарність, мир, дружба».

На імprovізованій сцені — Герої Радянського Союзу,

представники делегацій Греції, Уругваю, Монголії... Лунає антифашистська ліска у виконанні кіпрського ансамблю Маріуса Токіса.

Разом із фотокореспондентом «Молодого комуніста» Василем Грибом знайомимось із громадянином Республіки Чад Авадом Сануссі. Авад прийшов на мітинг разом із донькою Марією. Дівчинку буквально засипали подарунками, сувенірами, значками. Разом із кировоградцями Марія охоче виносує пісню «Хай завжди буде сонце», а Авад тим часом ділиться враженнями від фестивалю. У Радянському Союзі він вже восьмий рік. Закінчив Харківський полі-

технічний інститут із відзнакою. Зараз і він, і дружина — аспіранти. Через рік відбудуть на батьківщину.

— Бажаю всім учасникам місного здоров'я, щастя і мирного, безмарного неба, — сказав на прощання Сануссі. — Передаю вам сонячний привіт від мого народу, який ніколи не забуде дружньої допомоги і підтримки СРСР.

29 липня. 14.00. Майданчик перед спорткомплексом «Олімпійський».

Мітинг «Хіросіма і Нагасакі застерігають: трагедія не повинна повторитись». Схвилювано звучать слова сімнадцятирічної дівчини із Японії. Вона — жертва атомного вибуху в Хіросімі.

Поруч мене стоїть літній чоловік. Груді прикрашені державними нагородами, скроні припорошені сріблом сивими. Знайомимось. Депутат Верховної Ради Казахстану Г. Чляшев. Почувши, що ми з України, він сказав:

— В роки Великої Вітчизняної війни мій брат Ільяшев Жуускан загинув, звільняючи Київщину від німецько-фашистських загарбників. Тривалий час наша сім'я розшукує могилу, де похований Жуускан, однак пошуки не дали результату.

Пообіцяла допомогти, записала адресу казахського товариша. А з трибуни над майданом, мов дзвонив Хатині, лунає:

— Ні — війни! Хочемо миру, хочемо щастя людям всієї планети!

30 липня. Цирк на Цвітному бульварі.

Спеціальна святкова фестивална програма. Найбільше вражає виступ атлета Валентина Дікуля. Важко повірити, що ця людина

тривалий час була прикута до ліжка. Травму здолав завдяки настійливим тренуванням. Тепер він, справжній богатыр, витримує на собі 943 кілограми! Буде що розповісти дома своєму землякові Борисові Лисоконю із Вівсяників Вільшанського району, який виконував інтернаціональний обов'язок у Афганістані, адже його доля в дечому схожа із долею атлета. Та й характері схожі: наполегливість і ще раз наполегливість, уміння вистояти в життєвих незгодах...

ку виробів народних умільців. А потім нас чекають комплексні Білоруської, Молдавської, Казахської, Естонської, Узбецької РСР. В їх програмах — експозиції, які знайомлять із життям народів, культурою, традиціями.

18.00. Клуб радянської делегації.

Зустріч із Героєм Радянського Союзу, льотчиком-космонавтом СРСР Світланною Савицькою.

3 серпня. 21.00. Лужники. Ось і настав він — день прощання з фестивалем. І не дарма чимало іноземних

гостей назвали урочисте закриття фестивалю «потімчим образом Росії». Чарівне, неповторне видовище. Воно залишиться в пам'яті кожного з нас, як і всі фестивалні години.

Час, проведений на фестивалі, не пройшов даремно. Він багато дав для справи миру. Форум у Москві ще раз продемонстрував: мир — спільна мета народів усіх п'яти континентів.

4 серпня. 16.00. Интерклуб Будинку мелики.

Нас гостинно зустрічають господарі. Сюди ж прибули американська та болгарська групи... Всі разом співаємо «Катюшу», потім танцюємо танець дружби, дали — зустріч «за круглим столом» із болгарськими друзями.

Охоче поділилися вони своїми враженнями від фестивалю, від участі у різноманітних культурних та політичних заходах.

— Коли спостерігали за церемонією урочистого закриття в Лужниках, — розповідає Марія Урулова, — не могли втримати сліз радості од того, що таке свято молодості, краси, свято миру можливе лише у країні соціалізму, країні, де молоді не тривожиться за завтрашній день, бо тут все робиться для народу, в ім'я народу.

Тепло прощались з болгарями, пообіцявши обов'язково передати полум'яний привіт кировоградцям. І од себе передали вітання друзям із міста-повертатима Толбухіна.

5 серпня.

Від'їждо до дому. До зустрічі, Москва!

Світла згадка про тебе, столице, про твій фестиваль залишиться з нами назавжди.

Г. ШАЛАПКО.

Вільшанський район.

ЯКЩО ТИ АТЕЇСТ

В роботі комсомолу з атеїстичного виховання слід чітко усвідомити, що одним з аспектів ідеологічного протиборства соціалізму й капіталізму в сучасних умовах є боротьба між науково-матеріалістичним і релігійним світоглядом.

ним настановами, а з прагненням до справедливої перебудови суспільства.

З метою збереження своїх позицій і впливу католицька церква проводить оновницьку політику («аджорнамент»). Мета її — запобігти відходу молодих од церкви, обмежити вплив на них атеїстичних ідей. Однак оскільки підбір системи аргументів, яка б опиралася на досягнення сучасних і природничих наук, для церковників практично неможливий, то залишається один шлях — фальсифікація, планомерне спотворення його основних положень.

Автор аргументовано доводить антикомуністичну суть політики Ватикану. Католицькі ідеологи завжди шалено нападали на марксизм. Ватикан брав активну участь у хрестовому поході проти молоді Країни Рад. Його дії, приміром, на початку 30-х років (введення молитв «про спасіння Росії», проведення служб з антирадянськими проповідями тощо) носили наклепницький, провокаційний характер. І в післявоєнні роки римські папи не раз заявляли, нібито марксистсько-ленінський атеїзм пригнічує й подавляє особистість, а релігія є єдиним можливим шляхом до суспільного блага.

Сучасні фальсифікатори як аргумент наводять релігійність ряду вчених-природознавців. Все це їм потрібно, аби довести, що, мовляв, «наука є нижчим ступенем в ієрархії видів знання». Разом з тим релігійні теоретики абсолютно бездоказово стверджують буття «бога».

Правомірним є підсумковий висновок книги — до яких би хитрощів не вдавалися церковники, вони не в змозі зупинити об'єктивний процес відмирання релігії.

І. СКЛОВСЬКИЙ,
кандидат історичних наук.

Незабутні фестивалні зустрічі. Алі Мохамед Алі приїхав у Москву з Народної Демократичної Республіки Йемен. На згадку про зустріч із туристами з нашої області у нього залишився сувенір, виготовлений на кировоградському заводі «Металіст».

Фото В. ГРИБА.

ТРИВОГА

дня, за кермом автомобіля з номерним знаком 84-15 КДС був Олександр Титовський. Сидів зібраний, зовні спокійний, хоча серце билося лунко й схвилювано. А на картонних грідках вже розпочинався поєдинок людей із заржавілою смертю.

Старший лейтенант Частухін і рядовий Глушко в своїй професії були невдачливими. Працювали неспішно: один необережний рух — і розплата за нього буде неоправною.

Тонкі шари ґрунту один за одним знімали легкими рухами дерев'яних лопаток. Там, де це здавалося ненадійним, в хід пішли чутливі пальці. Вивільнили одну, потім другу міну. Обстежили ділянку міношукачем і виявили склад.

Частухін і Хабаров відносили міни до автомашини Титовського, подавали Глушко, який розкладав начинені смертю знахідки в піску на певній відстані одна від одної. Сороч метрів до автомобіля. Туди — назад... Туди — назад... Здавалося, час зупинився, і весь світ зійшовся на цих двох словах.

Нарешті всі міни було укладено в кузові. Хабаров сів поруч Титовського, Сашко увімкнув мотора. Віддаль до кар'єру долали довго.

— Нормально, Сашо, ...нормально, — говорив Анатолій Іванович, заспокоюючи шофера.

Для нього війна, відголоски якої лежали гзпер за спиною, була повчана, що й з найріднішою людиною — колишнім артилером 33-ої Таманської дивізії Іваном Васильовичем Хабаровим, його батьком. Може, тому і вибрав він собі нелегку, але почесну професію — Батьківщину захищати!

Із записів у блокноті майора А. І. Хабарова:

«...с. Рівне — одинадцять тридцятисемиміліметрових зенітних снарядів;

с. Захарівка — граната;
с. Воронівка — снаряд;
с. Глодоси — вісімдесятидвохміліметрова міна;
с. Леонтовичі — п'ятдесятидвох- і вісімдесятидвохміліметрова міни...».

Починаючи з 1976 року, А. І. Хабаров взяв участь у виявленні та знешкодженні 6857 вибухонебезпечних предметів, знайде-

них на території Новоукраїнського району.

...Кар'єр. Трав'яний килим на його краю — як на бруствері окопа... Тепер переносили міни з автомобіля на землю. Зривали по три одразу.

Сирій пісок, апереміш із жорсткою, здіймався щоразу високо вгору і осідав пилюгою на зелену траву, на дерева, на робочий одяг саперів, вкривав сирим шаром їхні обличчя. А люди усміхались.

Коли пролунав останній вибух, пішов дощ. Життєдайною свіжістю війнуло на людей. Тоненькі цівочки приємно холодили обличчя...

І тоді майор Хабаров подумав про сина. Як він там, його Вадик? Певно грається — з усіх іграшок найбільше вподобав м'яча... І, може, подумалося раптом, це символічно, може, це початок іншої, великої, всеохватної любові? Любові до всього, що є у світі, що є на Землі. Адже формою наша планета така схожа на велетенський різноколірний м'яч...

Н. ГАРАС.

Новоукраїнський район.

ЖИТТЯ МОЛОДІ ЗА РУБЕЖЕМ

БУДАПЕШТ. Використання сучасних методів виробництва у сільському господарстві, розширення руху раціоналізаторів і новаторів на селі — ці завдання обговорюватимуться на традиційному всеукраїнському з'їзді сільської молоді, який відкрився у Сегеді.

Молодь відіграє дедалі більшу роль у розвитку сільськогосподарського виробництва в Угорщині. Славляться своїми трудовими досягненнями молодіжні бригади Бабольського сільськогосподарського комбінату, кооперативу ім. Угоро-Радянської дружби в Цегледі. Сьогодні в республіці майже кожен шостий керівник сільськогосподарського кооперативу чи держгоспу — представник молодого покоління сільських трудівників. На молоді припадає майже четверта частина всіх раціоналізаторських пропозицій, які широко використовуються в сільському господарстві країни.

СОФІЯ. Дедалі більшою популярністю користуються на Русенському кораблебудівному і кораблеремонтному комбінаті ім. Г. Димитрова конкурси молодих раціоналізаторів та винахідників.

У ході проведеного недавно шостого числом конкурсу молоді новатори запропонували 111 ідей щодо економії сировини, палива й електроенергії. 84 з них схвалено експертною радою, причому 14 уже передано у відділ розвитку виробництва як раціоналізаторські пропозиції. Цільові конкурси стали доброю формою прояву творчих здібностей молоді комбінату, дають значний економічний ефект.

В'ЕНТ'ЯН. У В'єтнамському медінституті навчається тепер більш як тисяча чоловік, або кожен сьомий студент Лаосу. В період практики студенти старших курсів виїжджають у різні провінції країни, важкодоступні гірські райони, вносячи вагомий вклад у поліпшення медичного обслуговування населення. Тільки в нинішньому році вони подадуть медичну допомогу десятистам тисяч селян у провінціях В'єт'ян, Луангпранг, Саваннакет.

Дальший розвиток мережі

медичних закладів на місцях особливо актуальний для Лаосу, де лише десять років тому працювало тільки 80 лікарів, більша частина населення була позбавлена дійової медичної допомоги, а в периферійних районах її практично не знали. Тому такого важливого значення набуває підготовка національних медичних кадрів, яку здійснює столичний медінститут, створений після встановлення в країні народної влади.

РАНГУН. Справжнім святом дружби стала проведена тут зустріч бірманців-випускників радянських вузів. Її учасники — люди різних професій: геологи і лікарі, інженери і метеорологи, представники багатьох інших спеціальностей. Усіх їх об'єднало почуття вдячності до Країни Рад, спільні спогади про студентські роки, проведені в СРСР. Понад 200 бірманських юнаків і дівчат здобули освіту в Радянському Союзі. Тепер вони працюють на ключових об'єктах національної економіки, у міністерствах і державних установах, винадають у провідних вузах країни.

ВАРШАВА. Символічні ключі від міських воріт Сосновця вручили жителі цього індустріального центру в Сілезії учасникам міжнародного студентського фольклорного фестивалю. Девіз огляду молодих талантів, який проводиться впродовж року, — «Світові — мир!». У ньому беруть участь творчі колективи з 12 країн, в тому числі з Радянського Союзу.

З мистецтвом самодіяльних артистів, які виконують народні пісні й танці, познайомляться також жителі Катовіце.

ТОКІО. Дедалі більшою гостротою набуває в Японії проблема злочинності серед молоді. За даними поліції, тільки за першу половину цього року було затримано близько 86 тис. неповнолітніх порушників закону. Молодіжна злочинність має глибоке соціальне коріння. Понад чверть найнебезпечніших злочинів вчинили юнаки й дівчата, які після закінчення школи не змогли знайти роботу.

(ТАРС, 26 серпня).

КОНСУЛЬТПУНКТ «МК»

Чи не можна було б розповісти у спецвипусках «Молодого комунара» про підриєну діяльність ЦРУ США проти країн соціалізму й прогресивних рухів у всьому світі?

Олена К.

(із письмових запитань читачів «Молодого комунара» на щорічному святі газети в Кіровограді).

Шпіонаж, диверсії, терор...

...І це — далеко не повний перелік злочинів Центрального розвідувального управління США (ЦРУ). Створена 1947 року у відповідності з «доктриною Трумена» (яка включає також створення агресивних блоків і оточення Радянського Союзу щільним кільцем американських баз), ця організація призначається для глобального шпіонажу й підриєної роботи проти інших країн, в першу чергу проти СРСР. З перших років своєї діяльності ЦРУ займалося втіленням стратегічної лінії політики Білого дому, метою якої було знищення СРСР.

УСПІХИ радянської науки й виробництва привели до рівноваги військових сил СРСР і США, і це змусило мілітаристську верхівку відмовитися від прямої агресії. На перше місце висувається підриєна робота. ЦРУ одержало широкі повноваження в галузі темних справ.

Обер-шпигун і «класик» (як визначили зарубіжні журналісти) підриєної роботи, шеф ЦРУ Ален Даллес твердив, що в його відомстві повинно бути 10 процентів звичайної розвідки й 90 — таємної підриєної роботи. Цю концепцію й було покладено в основу діяльності ЦРУ.

На знімках із архіву: Гаррі Френсіс ПАУЕРС (1960 рік) на лаві підсудних — безславний кінець шпигуна; речові докази, які засвідчують вину американського шпигуна.

Фотохроніка ТАРС.

Відомий американський публіцист, дипломат, історик Дж. Кеннан писав, що він був свідком того, як агенти ЦРУ «...проводили або намагалися проводити операції, які не тільки підриєвали радянсько-американські дипломатичні відносини, але й виключали саму можливість «досягти кращого взаєморозуміння».

Сьогодні на ЦРУ покладено завдання ведення так званої «психологічної війни» проти СРСР, на що направлено 90 процентів ресурсів цього велетенського управління.

собів не дуже добирає — у хід ідуть і наклепи платних радіобрехунів, і засилання в нашу країну шпигунів та диверсантів, і спроби завербувати агентів з числа різних відступників, лоботрясів, дармоїдів та карних злочинців. Про одного з таких ворожих агентів розповідалося в номерах газети «Правда» і хоча зрадників олімпіади, ми не повинні втрачати пильності — ворог діє хитро й підступно.

ЦРУ брало участь в організації розробок та випуску страшильної хімічної й бак-

можна байдуже ставитися навіть до того, на перший погляд, певинного захоплення буржуазною символікою. Адже саме на нашу байдужість, на політичну сліпоту й розраховують найбільше агенти імперіалізму. Нашій молоді потрібно виховувати в собі почуття достоїнства радянського громадянина, почуття обов'язку перед рідним народом.

О. ПОПОВКІН.

В. о. редактора
В. АФАНАСІЄНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

Газета виходить вівторок, четвер і суботу.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відп. відального секретаря — 2-46-87; відділів комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 61-83; нічної редакції — 3-03-53.

НАША АДРЕСА:

316050, МПС,

м. Кіровоград,

вул. Луначарського, 36.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.